

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem JUDr. Danielem Šťastným v právní věci

žalobce: **Mgr. P. K.**, narozený xxx
bytem xxx xxx, xxx xxx
zastoupený advokátem Petrem Kuhnem
sídlem 28. října 767/12, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **ČSOB Asset Management, a.s., investiční společnost, IČ: 25677888**,
sídlem Praha 5, Radlická 333/150
zastoupená advokátem Mgr. Davidem Urbancem
sídlem Na Poříčí 1046/24, 110 00 Praha 1

pro zaplacení 3 290 930 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku ve výši 3 290 930 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,50 % od 11.5.2018 do zaplacení se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku Kč, k rukám právního zástupce žalované, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

1. Domáhal se žalobce proti původně žalovaným ad 1/ ČSOB, a.s. a ad 2/ ČSOB Asset Management, a.s. zaplacení částky ze záhlaví tohoto rozsudku patrně s tím, že uskutečnil na základě doporučení žalované ad 1/ a jejím prostřednictvím a prostřednictvím žalované ad 2/ do dluhopisů vydaných islandskou bankou Kaupthing hf. Žalované jsou společnostmi podnikajícími v oblasti obchodu s cennými papíry, žalobce je v oblasti investic naprostým laikem, konservativním investorem a cenné papíry nekupoval v rámci své podnikatelské aktivity. Jedná se tedy o neprofesionálního zákazníka a spotřebitele. Žalobce uzavřel dne 26.7.2005 se společností ČSOB Asset Management (dále též jen ČSOB AM) smlouvu o obhospodařování cenných papírů na jejímž základě prováděla jmenovaná společnost obhospodařování dluhopisů vydaných bankou Kaupthing hf. Na základě oznámení od ČSOB AM zaniklo ke dni 31.3.2018 obhospodařování cenných papírů vydaných společností Kaupthing hf a cenné papíry žalobcem vlastněné jsou od 1.4.2018 vedeny na majetkovém účtu u banky, která provádí jejich správu. V důsledku moratoria na závazky islandských bank ze dne 24.11.2008 došlo k omezení práva žalobce na uplatnění jeho práv z dluhopisů. V rámci vypořádání s klienty Kaupthing hf byl dne 23.10.2015 vydán návrh na vypořádání, který byl schválen příslušným islandským soudem. Po vyhlášení moratoria získal žalobce část své investice zpět. Insolvence islandských banka nastala v době globální finanční krize v roce 2008, ale varovné signály se objevovaly a odborné veřejnosti byly informace o nezodpovědném počínání islandských bank známé již dávno před vypuknutím krize. Islandský finanční systém zasáhla tzv. Geysler krize již v roce 2006 a vedly k ní nárůst inflace, vysoký dluh v cizích měnách a celkově se zvyšující závislost bank na cizích měnách, tuto krizi se ještě podařilo potlačit, vedla však ke vzniku nedůvěry finančních trhů k islandské ekonomice a pro investiční specialisty přinesla varovné signály. Při nástupu finanční krize v roce 2008 bylo očividné, že islandský bankovní systém není životaschopný. Ke vzniku islandské finanční krize nedošlo bez varování, dala se předvídat. Dokonce ani pád banky Lehman Brothers dne 15.9.2008 nezpůsobil přímo pád islandské ekonomiky, ale pouze odhalil chyby, které investoři provedli v dřívější době. Přes předchozí propuknutí globální finanční krize pádem banky Lehman Brothers v polovině roku 2008 a přes výrazné varovné signály o neudržitelnosti islandské ekonomiky, včetně jejich bank, žalovaní neudělali nic, co by odvrátilo hrozbu škody, která investorům hrozila. Signály o situaci v islandských bankách identifikované v odborné veřejnosti dostupných zdrojů shrnuje a analyzuje memorandum od Barger Prekop s.r.o., advokátní kanceláře, na nějž žalobce odkazuje.
2. U porušení smluvních povinností a zákonných povinností nastupuje objektivní odpovědnost žalovaných podle obchodního zákoníku, v případě porušení povinností ze spotřebitelského práva nastupuje vedle této odpovědnosti odpovědnost podle občanského zákoníku. V daném případě banka nabídla a zprostředkovala žalobci investici, která byla vzhledem k osobě investora a vzhledem k okolnostem zcela nevhodná a nepřiměřená, když žalobce je osoba konservativní, jako investor zcela nezkušený, neznalý v obchodování s cennými papíry, natož v oblasti investic do zahraničních cenných papírů a dokonce cenných papírů vydaných bankami, které mají domicil v malé a riskantní ekonomice. Žalovaní, ač se jednalo o risikovou investici, ekonomické prostředí Islandu a jeho bank nesledovali a reagovali až za několik měsíců po vyhlášení moratoria na islandské banky. V případě investic do dluhopisů banky Kaupthing hf jsou za škodu společně odpovědní oba žalovaní, když tato odpovědnost vyplývá z čl. 9.1 smlouvy o obhospodařování cenných papírů v kterém je uvedeno, že mezi bankou a ČSOB AM je uzavřena smlouva, na základě které je banka oprávněna jednat jménem ČSOB AM, uzavírat smlouvy o obhospodařování cenných papírů, podávat klientům ČSOB AM informace a činit úkony k navázání

smluvního vztahu mezi žalobcem a ČSOB AM, tedy vůči klientům ČSOB AM působí banka aktivně, ovlivňuje jejich rozhodování, jednání a má významný vliv na konečný výsledek investice uskutečněné investorem.. Ve všech záležitostech vůči žalobci tak vystupovala v prvé řadě banka a oba žalovaní jako subjekty patřící do skupiny ČSOB jednali ve shodě za účelem dosažení svých podnikatelských cílů a zisku. Odpovědnost žalovaných je podle ust. § 293 OZ společná a nerozdílná.

3. Banka porušila povinnost jednat s odbornou péčí upravenou v bodě 3 komisionářské smlouvy, ČSOB AM porušila povinnost jednat s odbornou péčí podle čl. 5.1 smlouvy o obhospodařování cenných papírů, k rozhodujícímu porušování povinností došlo nejméně od začátku června 2008 do dne 24. listopadu 2008. Banka nepostupovala s odbornou péčí, neboť včas neinformovala žalobce o risících, které byly s investicí spojeny a o kterých musela (nebo přinejmenším měla) vědět již v červnu 2008. Obdobně ČSOB AM nejednala s odbornou péčí, když neinformovala o risících spojených s investicí po nákupu cenných papírů, nebo nezajistila, aby banka žalobce o risících informovala, kdy tuto informační povinnost mohli oba žalovaní efektivně plnit do dne 24.11.2008., což platí ještě více o ČSOB AM, která ve smluvním vztahu se žalobcem vystupovala jako obhospodařovatel cenných papírů, který dlouhodobě kontinuálně porušoval odbornou péčí, kdy neinformoval a nejednal v zájmu žalobce. Kromě povinnosti informovat měli oba žalovaní nabídnout žalobci řešení risikové situace, doporučit, aby minimálně od června 2008 již žádné investice do dluhopisů Kaupthing hf neuskutečňoval a za situace, kdy již k investici došlo měli nabídnout přeinvestování investice nebo prodej cenných papírů nebo jiné opatření, které by pomohlo chránit žalobcovy investice. Podle dokumentu vydaného bývalí Komisí pro cenné papíry v říjnu 2004 nazvaném „Posuzování odborné péče (ODBP)“ je obchodník s cennými papíry „...povinen informovat zákazníka úplně, pravdivě a srozumitelně o každé podstatné skutečnosti související s poskytnutím investiční služby, především pak o možných risících...“. Na straně žalovaných pak došlo minimálně k porušení následujících zákonných povinností, a to povinností uvedených v § 15, odst. 1 písm. a/ a c/, kdy banka byla povinna postupovat s odbornou péčí a informovat zákazníka zejména o možných risících. Ve věci dále došlo k porušením spotřebitelských práv a k porušení prevenční povinnosti. Podle § 54 odst. 3 písm. c/ a e/ OZ, kdy k podávání a přijetí příkazů k nákupu dluhopisů došlo tzv. na dálku (zejm. faxem) a žalovaní neposkytli žalobci informace o možných risících, která byla mimo jejich kontrolu za situace, kdy nastupovala globální ekonomická krise a kdy žalovaní věděli, nebo museli vědět (nejméně měli vědět), jaká rizika hrozí islandským bankám. Zavinění ve vztahu k porušení spotřebitelského práva je spatřováno v neinformování žalobce o možných risících spojených s poskytovanou finanční službou, která jsou mimo kontrolu dodavatele.
4. Dále žalobce tvrdil, že žalovaní porušili prevenční povinnost upravenou v § 415 OZ, jejíž podstatou je povinnost odvrátit hrozící škodu, tedy nejedná se o odvracení následků již vzniklé škody, ale povinnost nastupuje již v okamžiku, kdy vznik případné škody hrozí. Oba žalovaní věděli a museli vědět, že islandská ekonomika se potýkala se zásadními ekonomickými potížemi, že se jedná o malou ekonomiku, v absolutních parametrech velmi slabou a že islandský stát není schopen garantovat závazky islandských bank, které evidentně investovaly a počínaly s nad své možnosti. Žalovaní získali informace o špatné ekonomické situaci přímo z emisních podmínek dluhopisů Glitnir banky hf ze dne 23.6.2008, ve kterých se v kapitola nazvané „Risk factors“ mimo jiné uvádí, že došlo k dramatickému poklesu kursu islandské koruny vůči USD z 62 ISK za 1 USD k 31.12.2007 na 73,50 ISK za 1 USD ke dni 20.5.2008, tj. o 18,5 % za necelých 5 měsíců. V emisních podmínkách je dále uvedeno několik dalších znepokojivých ekonomických údajů včetně

státního účetního deficitu, výše úroků centrální islandské banky a růst úroků centrální banky ze 14,25% ke dni 31.12.2006 na 15,5% ke dni 20.5.2008. Islandská koruna výrazně oslabovala i vůči české koruně, a to již od počátku června do konce listopadu 2008. Zadluženost Islandu stoupla během sedmi let více než třináctinásobně z 731 698 mil. ISK v roce 2001 na 9 778 471 ISK v roce 2008. Negativní informace o stavu islandské ekonomiky byly indikovány i dokumentem ČNB z června 2008 nazvaným „Monitoring centrálních bank – červen“, kde je uvedeno, že mezi severskými centrálními bankami Švédska, Norska, Dánska a Islandu byla uzavřena swapová dohoda umožňující Islandu získat v případě potřeby Euro za islandskou korunu, jejichž cílem bylo zabezpečení makroekonomické a finanční stability Islandu. Na základě risikových faktorů tak bylo zřejmé, že došlo k podstatnému zhoršení situace a v kontextu nastupující celosvětové finanční krise žalovaní museli vědět a předvídat, že hrozí velké riziko, že investoři mohou o své investice přijít. Žalovaní však v době od vydání emisních podmínek do dne insolvence islandských bank neudělali vůbec nic pro odvrácení hrozící škody, ač měli žalobce upozornit, že hrozí škoda na jeho investici a poradit mu, aby žádné nové dluhopisy islandských bank nenakupoval a současně, aby dříve nakoupené cenné papíry buď prodal nebo přeinvestoval do jiných cenných papírů, které mu žalovaní měli nabídnout, nebo mu měli nabídnout nějaké jiné opatření k odvrácení hrozící škody. Potíže a rizika islandských bank byly veřejně známé nejpozději od června 2008 a dne 24.11.2008 došlo k vyhlášení moratoria na závazky islandských bank jako opatření v rámci insolvence Glitnir banki hf a Kaupthing hf, přesto banka reagovala vůči žalobci až dne 19.1.2009, kdy již bylo pozdě. Žalovaní tak měli v rámci prevenční povinnosti reagovat v době do 24.11.2008, informovat žalobce, nažít se zabránit škodě a navrhnou řešení za účelem jejího odvrácení. Za situace, kdy tak neučinili vznikla žalobci škoda, kterou žalobce jako laik nebyl schopen rozpoznat, ani nedokázal posoudit jaká opatření jsou nezbytná nebo vhodná pro odvrácení škody. V důsledku porušení povinnosti tak žalovaní nesou odpovědnost za škodu, která žalobci po mnohaměsíční existenci hrozby skutečně vznikla. Vzhledem k tomu, že žalovaní znali emisní podmínky nabízených dluhopisů, zejména pak risikové faktory emise dluhopisů; znali základní makroekonomické údaje o Islandu včetně raketového a v civilisovaném světě nevídaného zadlužování státu; znali informace o velikosti Glitnir banki hf a Kaupthing hf a jejich mezinárodní finanční angažovanosti; žalovaným muselo být zřejmé, že islandský stát nebude schopen jmenované banky zachraňovat; věděli o pádu americké banky Lehman Brothers a věděli o počátku globální finanční krise; museli vědět o propadu islandské koruny vůči jiným měnám včetně české koruny v době několika měsíců před propuknutím finanční krise; měli vědět o znepokojivých informacích z Monitoringu centrálních bank – červen 2008; museli vědět o zhoršující se ekonomické situaci na Islandu během měsíce října 2008, byli povinni jednat s cílem odvrácení škody, která hrozila jejich klientům. Z tohoto pohledu je nepodstatné, zda islandská krise byla z jejich pohledu předvídatelná či nikoliv. Dlouhodobě měli činit patření k odvrácení škody, aniž by spekulovali, zda na Islandu vypukne finanční krise či nikoliv, případně v jakém rozsahu. Případné odvolávání se žalovaných na ratingové agentury by bylo falešné a alibistické, neboť plnění prevenční povinnosti nemůže být založeno na zpožděných zprávách od ratingových agentur, ale naopak na vlastní systematické analýze finančních trhů a nabízených a prodávaných produktů. Žalovaní tak na základě porušení prevenční povinnosti nesou plnou odpovědnost za vznik škody bez ohledu na prošení dalších smluvních a zákonných povinností. Prevenční povinnost se podle dlouhodobé a ustálené judikatury soudů vztahuje i na banky, investiční společnosti a obchodníky s cennými papíry, jak plyne i z rozhodnutí NS ČR ze dne 8.1.2003 sp. zn. 29 Odo 690/2001, kde soud došel k závěru, že banka je povinna předvídat, že jiná banka, jedna ze zprostředkujících bank může vzhledem k aktuálním a politickým poměrům ztratit bankovní licenci v Rusku a je tedy zodpovědností tuzemské banky, jakou spolupracující banku si zvolí. V poměrech projednávané věci tak

byli žalovaní povinni znát situaci v risikové oblasti jakou Island v té době byl, jakož i situaci ohledně jmenovaných islandských bank. Jde o objektivní odpovědnost, kterou žalovaní v případě jejich selhání nemohou přenášet na žalobce. Dále se žalobce odvolával i na rozhodnutí NS ČR ze dne 25.2.2004, sp. zn. 23 Cdo 3695/2013, kdy v případě, že investiční zprostředkovatel poruší svou povinnost a v jeho investiční službě je zahrnut poradenský prvek nese odpovědnost za škodu a je povinen zaplatit investorovi náhradu škody vzniklou v důsledku pádu americké banky.

5. ČSOB AM v době po nákupu dluhopisů, zejména od června 2008 do vyhlášení moratoria v listopadu 2008 vykonávala svoje povinnosti v rozporu s dobrými mravy, protože evidentně měla vědět a patrně věděla, že se Island nachází v ekonomických potížích a tím, že byla nečinná vykonávala svoji povinnost obhospodařovatele cenných papírů v rozporu s dobrými mravy ve smyslu ust. § 3 obč. zák. To samé platí i pro banku, která ve vztahu k žalobci vystupovala za ČSOB AM. Zavinění ve vztahu k uvedenému porušení dobrých mravů lze spatřovat ve výšeuvedené nečinnosti každého ze žalovaných, když se jedná o vědomou nedbalost, která vedla ke vzniku škody. Vzhledem k tomu, že se právní vztah mezi žalobcem a žalovanými řídí primárně obchodním zákoníkem, vykonávala ČSOB AM své povinnosti obhospodařovatele cenných papírů zejména v období od června 2008 do listopadu 2008 v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku ve smyslu ust. § 265 obch. zák., to samé se vztahuje i na banku. Žalovaní jsou osoby podnikající v oblasti obchodování s cennými papíry, jejich správy a obhospodařování, zatímco žalobce je v uvedených oblastech spotřebitel a laik a navíc konservativní investor.
6. V důsledku porušení smluvních a zákonných povinností utrpěl žalobce škodu, po vyhlášení moratoria na islandské banky získal v rámci vypořádání od islandských bank zpět pouze část jeho investice. V případě investice do dluhopisů Kaupthing hf v hotovosti částku 2 083 831,12 Kč a v tzv. nových cenných papírech částku 1 300 417,91 Kč, naopak utrpěl škodu ve výši 3 638 950 Kč.
7. Žalobce investice uskutečnil na základě doporučení a zprostředkování investice bankou, která zprostředkovala nákup a prodej cenných papírů, cenné papíry vydané Kaupthing hf obhospodařovala ČSOB AM. Škoda vznikla v důsledku doporučení žalovaných k nákupu islandských dluhopisů a v důsledku nedbalého obhospodařování cenných papírů v době, kdy se islandská ekonomika a islandské banky potýkaly se zásadními problémy a v důsledku pasivity žalovaných, kdy ti to neučinili nic pro odvrácení hrozící škody. Skutečnou a rozhodující příčinou i škody bylo jednání banky, která nabídla žalobci ke koupi cenné papíry v době, kdy k jejich nákupu vůbec nemělo dojít. Příčinou vzniku škody nebylo prohlášení insolvence islandských bank ale porušení elementárních povinností na straně obou žalovaných v rámci jejich prevenční povinnosti k odvrácení hrozící škody a porušení dalších smluvních a zákonných povinností. Nedbalostní jednání představovalo také porušení povinnosti jednat s odbornou péčí. Tedy pokud by se žalobce neřídil doporučeními žalovaných ohledně nákupu předmětných cenných papírů a nespolehal na jejich profesionalitu v rámci jejich odborné profesionální činnosti při následném držení cenných papírů, ke škodě by nedošlo.
8. Žalovaní se k věci vyjádřili tak, že ponejprv odkázali na řízení vedená u zdejšího sudu pod sp. zn. 7 Cm 134/2011 a 53 Cm 271/2011, které již byly pravomocně rozhodnuty a které se s probíhajícím řízením v podstatných znacích shodují a jejichž předmětem bylo uplatnění tvrzené újmy, která měla klientům žalovaného ad 1/ vzniknout v souvislosti

s jejich investicemi do islandských dluhopisů a v nichž soudy dospěly k závěru, že na základě tehdy známých informací a při vynaložení odborné péče nebylo možno dovodit, že existovalo významné riziko, že emitent dluhopisů nedostojí svým závazkům, když pád islandských bank byl v dané době překvapivý pro všechny. Žalovaní proto odkazují na tzv. ochranu legitimního očekávání podle ust. 13 OZ. Dále žalovaní namítali předčasnost žaloby, když dne 28.7.2005 došlo mezi žalobce a ČSOB AM k uzavření smlouvy o obhospodařování cenných papírů na jejímž základě ČSOB AM realizovala pro žalobce různé obchody s investičními nástroji, zejm. s dluhopisy, hotovostními nástroji a otevřenými fondy. Jedním z takových investičních nástrojů byly i dluhopisy emitované islandskou bankovní institucí Kaupthing hf v souhrnné hodnotě 7 032 200 Kč. V rámci insolvenčního řízení banky Kaupthing hf žalobce prostřednictvím žalovaných uplatnil své nároky z dluhopisů a na jejich úhradu obdržel ke dni 29.1.2019 částku 3 554 810,44 Kč, 35 780 ks dluhopisů KAUPTHING 16-2031 (ISIN XS1346263137) emitovaných společností Kaupthing ehf v britských librách, 157 275,28 ks akcií KAUPSHARE emitovaných společností Kaupthing ehf v islandských korunách. V době mezi 3.1.2018 a 28.12.2018 obdržel žalobce dále celkem 8 plateb v celkové výši 170 564,41 Kč. Žalovaní odkazují na rozhodnutí NS ČR ze dne 13.6.2012 sp. zn. 28 Cdo 3363/2011, kde NS ČR uzavřel, že „majetková újma spočívající ve ztrátě hodnoty akcií vzniká akcionářům teprve tehdy, nejsou-li jejich práva spojená s akcií jakožto cenným papírem akciovou společností uspokojena“ a „jestliže škoda neexistuje k okamžiku, ve kterém soud rozhoduje o uplatněném nároku na její náhradu, byl nároku uplatněn předčasně“. Náhradní cenné papíry mají penězi ocenitelnou hodnotu. Žalobce však neprokázal, že jeho práva spojená s náhradními cennými papíry „nebudou uspokojena“ ve smyslu soudní rozhodovací praxe. Insolvenční řízení vedené na majetek banky Kaupthing hf není dosud skončeno a žalobci jsou v souvislosti s tímto řízením stále poukazovány platby. Vzhledem k tomu že dosud není zřejmé, v jaké hodnotě lze náhradní cenné papíry započítat do míry uspokojení žalobce v rámci poskytnutí náhrady za dluhopisy a že žalobce v tomto ohledu nenabídl žádná tvrzení, natož důkazy, je žaloba předčasná, když dosud není zřejmé jaká, pokud vůbec nějaká škoda žalobci vznikla. Žalovaný ad 1/ dále namítal nedostatek pasivní věcné legitimace, který odůvodnil tím, že podle čl. 9.1 smlouvy o obhospodařování cenných papírů „je společnost Československá obchodní banka, a.s. oprávněna jménem obhospodařovatele tuto smlouvu s klientem uzavřít, podávat klientům jménem obhospodařovatele informace ... Československá obchodní banka, a.s. je rovněž oprávněna přijímat od klienta jednotlivé pokyny a informace nezbytné k realizaci této smlouvy a následně je předávat obhospodařovateli za účelem, jejich uskutečnění“. Žalovaný ad 1/ tedy není smluvní stranou slovy o obhospodařování a tato smlouva neobsahuje žádný projev vůle žalovaného ad 1/být touto smlouvou vázán. Naopak se tu jedná o typický příklad tzv. přímého zastoupení, u kterého platí, že zástupce (ČSOB a.s.) je oprávněn jednat jménem zastoupeného (ČSOB AM) a na jeho účet, tedy práva a povinnosti vznikají zjednání zástupce přímo zastoupenému. Na věc nedoléhá ani ust. § 293 obch. zák., když ze smlouvy o obhospodařování byla zavázána pouze ČSOB AM.

9. K odvolání žalobce o věci rozhodoval Vrchní soud v Praze, který svým usnesením ze dne 17. 5. 2021, č.j. 12 Cmo 261/2020-331 řízení co do částky 22 287 Kč s přísl. Z důvodu zpětvzetí žaloby zastavil a následně svým rozsudkem ze dne 24. 6. 2021, č.j. 12 Cmo 261/2020-343 rozsudek zdejšího soudu v rozsahu, jímž byla zamítnuta žaloba o zaplacení částky 3 290 930 Kč s přísl. Potvrdil s tím, že shledal závěr o předčasnosti žaloby správným, aniž by se z toho důvodu zabýval splněním předpokladů odpovědnosti žalovaného za škodu.

10. Proti rozsudku Vrchního soudu v Praze podal žalobce včasné dovolání, Nejvyšší soud ČR svým rozsudkem ze dne 27. 4. 2022, č.j. 27 Cdo 3175/2021-390 rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 6. 2021, č.j. 12 Cmo 261/2020-343 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení s tím, že při posuzování vzniku škody způsobené nevymahatelností pohledávky není pro závěr o nedobytnosti pohledávky podstatné, zda již byla ukončena likvidace či skončeno insolvenční řízení, v nichž byla pohledávka uplatněna, nýbrž objektivní zjištění, že se věřitel (poškozený) skutečně svého práva nedomůže.
11. Následně odvolací soud svým usnesením ze dne 28. 11. 2022, č.j. 12 Cmo 261/2020-417 ve znění opravného usnesení ze dne 2. 1. 2023, č.j. 12 Cmo 261/2020-433 rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 5. 2020, č.j. 7 Cm 74/2018-259 ve znění opravného usnesení ze dne 7. 7. 2020, č.j. 7 Cm 74/2018-275 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení s tím, že žalobce má být podle ust. § 118a odst. 3 o.s.ř. poučen o potřebě prokázat, že se svého práva skutečně nedomůže. Dále odvolací soud uvedl, že bude třeba žalobce poučit podle ust. § 118a o.s.ř., provést žalobcem navrhované důkazy, učinit z nich příslušná skutková zjištění, příp. vyložit, proč z některých důkazů nebyla žádná skutková zjištění učiněna, příp. proč některé navrhované důkazy nebyly provedeny. Následně budou důkazy vyhodnoceny a bude vyloženo pod jaká ustanovení právního předpisu byl zjištěný skutková stav podřazen.
12. Soud se v řízení ponejprv zabýval žalovanou uplatněnou námitkou předčasnosti žaloby. V rámci insolvenčního řízení banky Kaupthing bank hf uplatnil žalobce své nároky z dluhopisů a do současné doby obdržel na jejich úhradu částečně finanční plnění, částečně náhradní cenné papíry a v průběhu řízení byly žalobci průběžně poukazovány další dílčí platby. Vzhledem k tomu, že následně ke dni 21.4.2023 skončila likvidace banky Kaupthing hf je zřejmé, že žalobce již neobdrží žádné další plnění na své nároky resultující z předmětných dluhopisů, a tedy z tohoto hlediska nelze žalobu považovat za předčasnou, neboť je zřejmé, že žalobce se již žádného svého dalšího práva nedomůže.
13. Ve svém usnesení ze dne 13.6.2012, č.j. 28 Cdo 3363/2011 dospěl NS ČR k závěru, že majetková újma, spočívající ve ztrátě hodnoty akcií, vzniká akcionářům teprve tehdy, nejsou-li jejich práva spojená s akcií jakožto cenným papírem akciovou společností uspokojena. Vzhledem k tomu, že dluhopis je stejně jako akcie majetkovým cenným papírem, má soud za to, že toto rozhodnutí NS ČR je příléhavé i na tento konkrétní případ, ač se nejedná o spor akciový. Na podkladě tohoto je tedy v obecné rovině zřejmé a lze v tomto rozsahu také přisvědčit žalobci, že na jeho straně došlo k majetkové újmě, tedy ke ztrátě v jeho majetkové sféře.
14. Soud se v řízení ponejprv zabýval žalovanou uplatněnou námitkou předčasnosti žaloby. V rámci insolvenčního řízení banky Kaupthing bank hf uplatnil žalobce své nároky z dluhopisů a do současné doby obdržel na jejich úhradu částečně finanční plnění, částečně náhradní cenné papíry a v průběhu řízení byly žalobci průběžně poukazovány další dílčí platby. Vzhledem k tomu, že následně ke dni 21.4.2023 skončila likvidace banky Kaupthing hf je zřejmé, že žalobce již neobdrží žádné další plnění na své nároky resultující z předmětných dluhopisů, a tedy z tohoto hlediska nelze žalobu nadále považovat za předčasnou, neboť je zřejmé, že žalobce se již žádného svého dalšího práva nedomůže.
15. Ve svém usnesení ze dne 13.6.2012, č.j. 28 Cdo 3363/2011 dospěl NS ČR k závěru, že majetková újma, spočívající ve ztrátě hodnoty akcií, vzniká akcionářům teprve tehdy,

nejsou-li jejich práva spojená s akcií jakožto cenným papírem akciovou společností uspokojena. Vzhledem k tomu, že dluhopis je stejně jako akcie majetkovým cenným papírem, má soud za to, že toto rozhodnutí NS ČR je příléhavé i na tento konkrétní případ, ač se nejedná o spor akciový. Na podkladě tohoto je tedy v obecné rovině zřejmé a lze v tomto rozsahu také přisvědčit žalobci, že na jeho straně došlo k majetkové újmě, tedy ke ztrátě v jeho majetkové sféře.

16. S ohledem na výše uvedené se tedy soud zabýval dále otázkou, zda byla daná majetková újma způsobena žalovanou, resp. zda za tuto majetkovou újmu nějakým způsobem odpovídá právě žalovaná, případně v jakém rozsahu.
17. Soud v této věci rozhoduje o nároku na náhradu škody uplatněném žalobcem v souvislosti s jeho investicí do diskontovaných dluhopisů ISIN XS0297487992, denominovaných v Kč, vydaných dne 23.4.2007 islandskou bankou Kaupthing bank hf, se splatností ke dni 23.4.2009.
18. Žalobce do těchto dluhopisů investoval na základě Smlouvy o obhospodařování cenných papírů uzavřené mezi žalobcem a žalovanou dne 16.6.2005, ve znění dodatků č. 1 ze dne 19.7.2006 a č. 2 ze dne 16.5.2007 (dále jen „smlouva o obhospodařování“). Předmětnou smlouvu o obhospodařování se žalovaná zavázala obhospodařovat majetek žalobce ve formě peněžních prostředků a investičních nástrojů na základě své volné úvahy, s odbornou péčí, zachováním zásad důvěrnosti, obezřetnosti, respektování a preferování zájmů žalobce, s úsilím o dosažení pro něj nejvýhodnějších podmínek a v rámci pravidel sjednaných pro jednotlivá portfolia investic žalobce mezi žalovanou a žalobcem. Konkrétně smluvní strany v přílohách ke smlouvě o obhospodařování, postupně měněných a rozšiřovaných dodatky, dojednaly, že investováno bude do investičních nástrojů denominovaných v Kč nebo jiných volně směnitelných měnách, že veškeré dluhopisy, do nichž bude investováno, nesmí mít v den nákupu dané emise horší hodnocení emise nebo ratingové hodnocení dlouhodobých závazků emitenta v měně dluhopisu než investiční stupeň A+ od ratingové agentury Standard and Poor's nebo A1 od Moody's, že investiční strategie je spojena se střední mírou rizika a umožňuje kromě investic do dluhopisů i investice do krátkodobých a strukturovaných dluhopisů. Žalobce se na oplátku ve smlouvě zavázal hradit žalované za její služby sjednanou odměnu.
19. V článku 9.1 smlouvy o obhospodařování pak bylo stanoveno, že na základě samostatné smlouvy uzavřené mezi žalovanou a ČSOB, a.s. (dříve žalovanou č. 1) je ČSOB, a.s. oprávněna v souvislosti se smlouvou jednat s žalobcem jménem žalované při uzavírání smlouvy, podávání informací na základě smlouvy a obecně fungovat jako prostředník mezi žalobcem a žalovanou.
20. V souvislosti se smlouvou o obhospodařování byly žalobcem vyplněny a předány dva investiční dotazníky. První v souvislosti s uzavřením smlouvy o obhospodařování dne 28.7.2005, druhý dne 13.7.2006, tj. v časové souvislosti s uzavřením dodatku č. 2 ke smlouvě o obhospodařování. Na základě odpovědí žalobce v nich obsažených, zejména ohledně jeho znalostí a zkušeností s investováním, byl žalobce vyhodnocen jakožto zkušený investor, resp. s možností investic do instrumentů se středním rizikem. Této kategorii pak odpovídá mimo jiné také investování do předmětných dluhopisů, tedy z tohoto hlediska hodnocení investora neporušila žalovaná žádnou svou povinnost, když předmětnou investici žalobci umožnila, resp. jak uvádí žalobce doporučila.

21. Jak se podává z přihlášení pohledávky (statement of claim) v řízení o likvidaci Kaupthing Bank hf, podané ČSOB, a.s. jménem žalobce dne 30.12.2009, investice do předmětných dluhopisů byla učiněna dne 31.5.2007. Od té doby až do likvidace Kaupthing bank hf byly dluhopisy v portfoliu žalobce, byť od 1.4.2018 již nikoli na základě Smlouvy o obhospodařování.
22. Z dopisu ČSOB a.s. žalobci ze dne 19.1.2009 se podává, že Úřad pro finanční služby Islandu dne 7.10.2008 jmenoval výbor, který nahradil představenstvo banky Kaupthing Bank hf, 14.10. 2008 rozhodl o reorganizaci banky převodem části aktiv banky na novou entitu a 24.11.2008 obvodní soud v Reykjavíku tuto reorganizaci schválil a současně schválil moratorium, tedy zmrazení plateb na závazky emitenta vůči jeho věřitelům. Dluhopisy žalobce nebyly předmětem převodu na novou entitu. Platby na jejich základě byly moratoriem zmrazeny. V době trvání moratoria nebylo možno na emitenta dluhopisů vyhlásit konkurs, teprve po skončení moratoria bylo možno přihlásit pohledávku z titulu vlastnictví dluhopisů v řízení o likvidaci banky. K tomu došlo 30.12.2009, když přihlásila ČSOB, a.s. jménem žalobce tuto pohledávku. Přihláška byla uznána ve výši 46.788.388 ISK (viz dopis výboru pro likvidaci banky Kaupthing ze dne 28.10.2010). Z přijatého návrhu na vypořádání s klienty Kaupthing Bank hf ze dne 23.10.2016 se podává, že vyplácení bude probíhat průběžně, což se také stalo a žalobci z likvidační podstaty byla vyplácena v období let 2015-2023 část náhrady v hotovosti a částečně na žalobce byly převedeny náhradní cenné papíry, což lze považovat za skutečnost mezi stranami nespornou (viz rozpis plateb bankou Kaupthing předložený k důkazu původně žalovanými a žalobcem nerozporovaný). Stejně tak nesporné je, že žalobce neobdržel zpět celou svou investici ve výši, jak byla jím v roce 2007 učiněna.
23. S ohledem na ekonomiku řízení, nebyla soudem v tomto kontextu řešena výše tvrzené škody, tedy nebyla řešena hodnota a případná výnosnost náhradních cenných papírů, neboť by se jednalo o do jisté míry komplikovanou záležitost s potenciální nutností vypracovat znalecký posudek, a tedy v úmyslu šetřit náklady soudního řízení přistoupil předně soud k řešení otázek uvedených níže s tím, že až za předpokladu, že dojde na podkladě provedeného dokazování k závěru, že za případnou škodu na podkladě jakékoliv skutečnosti, případně i objektivní odpovídá žalovaná, bude řešena otázka výše škody, neboť do doby prokázání odpovědnosti žalované za případnou škodu vzniklou žalobci se jeví s ohledem na nákladnost řešení otázky výše škody jako nadbytečné.
24. Z hlediska vzniku škody, tedy jsou zde dvě další otázky, které byly řešeny, a to předně otázka, zda vznik majetkové újmy někdo způsobil svým jednáním či opomenutím, či zda se nejedná o objektivní odpovědnost. Z hlediska tohoto případu dospěl soud k závěru, že na straně žalované není odpovědnosti objektivní, když o objektivní odpovědnosti nehovoří ani platná právní úprava, tedy žalované nelze přičítat odpovědnost za majetkovou újmu, která vznikla žalobci bez ohledu na její zavinění a z tohoto důvodu se dále soud zabýval právě otázkou zavinění majetkové újmy ze strany žalované.
25. Žalobce v obecné rovině se dovolával skutečnosti, že dluhopisy byly do jeho portfolia nakoupeny v době, kdy k tomu nemělo s ohledem na jejich rizikovost dojít, a už vůbec neměly dluhopisy v portfoliu zůstat v období od 1.6.2008 do 24.11.2008, přičemž škoda tak nebyla způsobena insolvencí Kaupthing bank hf, nýbrž porušením smluvních a zákonných povinností žalované, k čemuž se soustředila drtivá většina důkazních

prostředků navržených a předložených žalobcem, s tím, že se zejména pojednávalo o předvídatelnost uvalení moratoria na platby a následnou likvidaci, resp. insolvenční banky Kaupthing v roce 2008 a s tím související hodnocení rizikovosti dluhopisů ze strany žalované v době jejich nákupu v roce 2007 a v době bezprostředně předcházející vyhlášení moratoria. Nicméně toto žalobce prokazoval v drtivé většině důkazy vznikuvšími až ex post, např. zpráva zvláštní vyšetřovací komise (SIC) ze dne 12.4.2010, Shrnutí hlavních závěrů zprávy, Zvláštní vyšetřovací komise, tisková konference ze dne 12.4.2010 (prezentace výsledků vyšetřování na tiskové konferenci), Centrum ekonomicko-politického výzkumu (CEPR), politický přehled č. 26, říjen 2008, kniha s názvem Hluboko pod bodem mrazu, islandský ekonomický kolaps, autoři Philip Bagus, David Howden, Alabama 2011, rozhodnutí anglického Královského vrchního soudu, obchodní sekce ze dne 4.11.2014, které se již vyjadřují ke stavu, který nastal a pouze tento hodnotí, zpětně analyzují důvody jeho vzniku, nicméně pokud bychom měli z tohoto hlediska hodnotit odpovědnost žalované je třeba vycházet pouze z důkazů a skutečností, které byly známy v době, kdy došlo k předmětné investici, tedy k červnu 2007, což učinil také soud neboť následná hodnocení a skutečnosti jež vyšly najevo jsou z hlediska znalostí a vědomostí v rozhodné době zcela indiferentní.

26. V tomto směru si pak soud dovoluje soud v obecné rovině odkázat na rozhodnutí NS ČR ze dne 28.4.2017, čj. 27Cdo 529/2017-338, dále pak na dopis České národní banky Mgr. Ing. J. Š. ze dne 27.7.2009, kde byl opakovaně učiněn již závěr ohledně nepředvídatelnosti, neočekávanosti a překvapivosti pádu bankovních domů na Islandu, a tedy na tomto závěru nemá soud důvodu čehokoliv měnit, neboť pokud sama ČNB označuje pád bank na Islandu za překvapivý, nelze po žalované požadovat, aby ona jako subjekt na relativně nižší úrovni toto ze své pozice predikovala.
27. V době učinění investice, tj. v květnu 2007, byla situace taková, že dluhopisy splňovaly podmínky výslovně sjednané mezi žalobcem a žalovanou ve smlouvě o obhospodařování pro míru rizika investic pořizovaných do portfolia žalobce. Konkrétně dlouhodobé závazky v domácích i cizích měnách banky Kaupthing bank hf byly hodnoceny ratingovou agenturou Moody's stupněm Aa3, tedy ve skutečnosti o jeden stupeň lepším, než ve smlouvě o obhospodařování minimálním sjednaným (toto se podává z Přílohy č. 4 k expertnímu stanovisku Vysoké školy ekonomické v Praze, Fakulty financí a účetnictví zpracovaného doc. Ing. J. B., ze dne 15.7.2013 ve spojení s dopisem České národní banky Mgr. Ing. J. Š. ze dne 27.7.2009. Soud zde na okraj podotýká, že toto naopak nebylo prokázáno důkazem samostatně za tím účelem předloženým žalovanou - výpisem ze stránky Rating Moody's – Kaupthing Bank, protože tam uvedené ratingové hodnocení se dle záhlaví stránky vztahuje k bankovním depositům a nikoli k obecným nezajištěným závazkům emitenta, jakými byly i závazky z předmětných dluhopisů. Soud zároveň nepovažuje smluvně sjednanou míru rizikovosti investic do dluhopisů v obhospodařovaném portfoliu odkazem právě (nebo pouze) na ratingové hodnocení schopnosti emitenta dostát svým závazkům za neadekvátní. Ratingová hodnocení jsou konec konců poskytována právě za účelem hodnocení míry rizika nesplnění peněžních závazků a jsou za tímto účelem používána i regulátory (viz dopis České národní banky Mgr. Ing. J. Š. ze dne 27.7.2009, expertní stanovisko Vysoké školy ekonomické v Praze, Fakulty financí a účetnictví zpracovaného doc. Ing. J. B., ze dne 15.7.2013).
28. Pokud pak jde o následující období, kdy již dluhopisy byly v portfoliu žalobce obhospodařovaném žalovanou, pak tam se z předložených důkazů – Zprávy Zvláštní vyšetřovací komise islandského parlamentu Althingi ze dne 12.10.2010, článku Islandská

bankovní krize a jak se k ní postavit, Teorie půjčovatele poslední záchrany u optimálních měnových oblastí, Centrum ekonomicko-politického výzkumu, říjen 2008, Zpráv o finanční stabilitě islandské centrální banky za léta 2005, 2006, 2008, článku: Island: Geverská krize z 21.3.2006, memoranda AK Barger Prekop ze dne 31.8.2016, výroční zprávy ČSOB za rok 2008, výroční zprávy České spořitelny, a.s. za rok 2008, výroční zprávy banky HSBC plc za rok 2008, expertního stanoviska Vysoké školy ekonomické v Praze, Fakulty financí a účetnictví zpracovaného doc. Ing. J. B., ze dne 15.7.2013 – podává, že (a) islandská ekonomika a bankovní sektor překonala tzv. Geyserskou krizi, kdy v roce 2006 islandská ekonomika vykazovala silný růst inflace, současně prudký propad kursu islandské koruny, což dočasně významně ztížilo obsluhu dluhu v cizích měnách, který byl již v té době značný, (b) všechny islandské banky prošly ke konci roku 2007 zátěžovými testy, které neindikovaly, že by banky neměly pro rok 2008 nedostatek likvidity k financování jejich činnosti, (c) banka Kaupthing hf se v březnu 2008 financovala na mezinárodním trhu vydáním dluhopisů v objemu 1.1 mld EUR za standardních podmínek, (d) v letech 2005-2008 islandská centrální banka přes zvyšující se zahraniční zadlužení a expanzi islandských bank v zahraničí hodnotila finanční situaci jako stabilní, byť popisovala i oblasti, které vnímala pro islandský bankovní sektor z hlediska dalšího vývoje jako rizikové; zároveň ale zmiňovala i systémovou důležitost islandských bank pro islandskou ekonomiku a z toho plynoucí implicitní roli islandského státu jako věřitele poslední záchrany, (d) Centrum ekonomicko-politického výzkumu hodnotilo rizika budoucího vývoje na Islandu odlišně, a to jako výrazně negativní, avšak jeho analýza byla až do října roku 2008, tj. až do doby, kdy banka Kaupthing hf byla již pod správou likvidátora, neveřejná, (e) v době vyhlášení moratoria měly investovány do dluhu islandských bank vlastní prostředky i velké tuzemské a zahraniční banky, včetně ČSOB a.s. (původně žalované ad 1, což také svědčí o tom, že vývoj situace islandských bank v říjnu 2008 byl překvapivý i pro profesionální investory, (f) vyšetřovací komise islandského parlamentu zpětně vyhodnotila jako důvody pádu bank jejich příliš rychlou a velkou expanzi, s tím související závislost na zahraničním financování, včetně zejména financování na zahraničních trzích, zasažení těchto zahraničních trhů světovou finanční krizí, nedostatečnou institucionální kontrolu bank ze strany islandských státních institucí a jednání samotných bank (např. půjčky k financování vlastního kapitálu); nejméně poslední dva vyšetřovací komisí uváděné důvody problémů islandských bank však nebyly v době vypuknutí krize známy.

29. Podle názoru soudu, jak uvedeno výše nelze při hodnocení situace vycházet z vyhodnocení tehdy dostupných informací provedeného až po události samotné, tj. po vyhlášení moratoria na banku Kaupthing bank hf, neboť takové vyhodnocení informací trpí zkreslením (tzv. confirmatory bias), spočívajícím v tendenci zpětně ze všech tehdy dostupných informací upřednostňovat pouze ty informace, které potvrzují následující skutečný vývoj. Navíc, jak bylo zmíněno výše, se taková následná hodnocení opírala i o informace, které nebyly v době před samotnou událostí dostupné, a naopak z dostupných informací a z chování i významných investorů jako jsou tuzemské i zahraniční banky je zřejmé, že i pro takovéto investory byl pád islandských bank zcela překvapivý a neočekávaný, tedy není možno po žalované požadovat větší míru předvídativosti z tehdy dostupných informací.
30. Na tomto základě lze tedy dle názoru soudu konstatovat, že na podkladě informací veřejně dostupných v letech 2007 a 2008 v té době vyhodnocoval trh ekonomickou situaci Islandu a jeho bankovního sektoru v podstatě konsensuálně tak, že nezpochyboval schopnost islandských bank, včetně banky Kaupthing bank hf, dostát svým finančním závazkům, a už

vůbec ne v poměrně krátkém časovém horizontu do dubna 2009, kdy byly splatné dluhopisy v portfoliu žalobce.

31. Z výše uvedených důvodů proto soud dospěl k závěru, že ze strany žalované jakožto obhospodařovatele cenných papírů žalobce nedošlo ve vztahu k pořízení dluhopisů do portfolia žalobce a jejich držení v tomto portfoliu k porušení povinnosti jednat s odbornou péčí podle čl. 5.1 smlouvy o obhospodařování, k porušení obecné prevenční povinnosti ve smyslu § 415 zákona č. 60/1964 Sb. Občanského zákoníku v tehdy účinném znění (dále jen „OZ“), ani k porušení § 15 odst. 1, písm. a/ a c/ zákona č. 256/2004 Sb. v účinném znění a § 54 odst. 3 písm. c/ a e/ OZ.
32. Soud současně uvádí, že hodnotil také závěry a stanoviska resultující z Memoranda zpracovaného advokátní kanceláří Barger Prekop s.r.o. ze dne 31.8.2016 jak bylo předloženo žalobcem k důkazu a předně považuje za zásadní uvést, že i pro tento dokument platí, že se jedná o stanovisko vypracované ex post se znalostí stavu a vývoje situace kolem islandských bank a vychází nejen z dokumentace z doby před červnem 2007 a kontextu dané doby, ale také z dokumentů vypracovaných a závěrů činěných až následně, tedy ze stavu, který nebyl znám v době, kdy došlo k předmětné investici, tedy v červnu 2007. Dále bylo nutno daný důkaz také hodnotit z hlediska jeho hodnověrnosti, když se jedná o dokument vypracovaný na objednávku žalobce soukromoprávním subjektem cizího práva, bez oprávnění podávat znalecké posudky v daném oboru, tedy v oboru makroekonomie a bankovníctví. Jako poslední zásadní aspekt daného důkazu pak soud hodnotil také skutečnost, že se jedná o posouzení ekonomické situace a stavu banky, tedy zodpovídání otázek z oboru ekonomie a mezinárodní investice, avšak vypracované subjektem specializujícím se na obor právo, tedy obor, do jehož odbornosti hodnocení ekonomické situace bank a mezinárodních investic v žádném případě nepatří a jako takový tento důkaz nelze považovat za dostatečný a přebíjející ostatní důkazy tvořící ucelený řetězec a vzájemně se podporující jak byly předestřeny výše.
33. S ohledem na výše uvedené, tedy byl žalobce znovu poučen při jednání konaném dne 13.6.2023 podle ustanovení § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř o potřebě zcela konkrétně tvrdit, jaké konkrétní povinnosti a jakým konkrétním jednáním či opomenutím měly být žalovanou porušena a jaké důkazy k tomu navrhuje. V reakci na toto poučení žalobce zopakoval skutečnosti již jím uvedené dříve, odcitoval příslušné ustanovení smlouvy o obhospodařování cenných papírů uzavřené mezi ním a žalovanou dne 28.7.2005 a platné právní úpravy a poskytl obsáhlý výklad platné právní úpravy, avšak ničeho konkrétního netvrdil, naopak výslovně uvedl, že nemá informace o tom zda žalovaný požadavky na něj kladené platnou právní úpravou splnil či nikoliv, ale že lze mít za to, s ohledem na výsledek tyto nesplnil a naopak požadoval po soudu, aby uložil žalované aby sdělila, které osoby rozhodovaly o nákupu dluhopisů Kaupthing bank hf, o jejich ponechání v portfoliu žalobce, jaká byla jejich odbornost, jaké měla žalovaná k dispozici analýzy v souvislosti s nákupem dluhopisů Kaupthing bank hf atd. s tím, že výsledky z poskytnutých informací od žalované bude prokázáno porušení povinností plynoucích ze smlouvy na straně žalované, avšak nic nekonkretizuje a vše uvádí pouze v obecné rovině, nekonkretizuje pak ani jakékoliv důkazy, které by měly být žalovanou vydány.
34. S ohledem na skutečnost, že žalobce po výše uvedeném poučení zaslal soudu pouze jak uvedeno výše obecné pojednání o povinnostech obchodníka s cennými papíry a rozbor platné právní úpravy nezbylo soudu než ještě jednou z procesní opatrnosti poučit žalobce

při jednání konaném dne 5.10.2023 ve smyslu ustanovení § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. o potřebě tvrdit a prokázat tvrzené skutečnosti a to konkrétně „jakou konkrétní právní povinnost (zákonnou a smluvní) žalovaný porušil a jakým konkrétním jednáním se tak stalo a dále odůvodnit příčinnou souvislost mezi tvrzeným porušením právní povinnosti a tvrzenou a vymáhanou škodou a k tomu označit důkazy a listinné důkazy předložit soudu, a to ve lhůtě 15 dnů s tím, že pokud tak neučiní, tak neunese břemeno důkazní a tvrzení“.

35. V reakci na výše uvedené poučení žalobce znovu odcitoval platnou právní úpravu s tím, že banka má větší povinnost než jen sledovat rating AAA, avšak tuto nijak nekonkretizoval, v obecné rovině uvedl, že odbornou péči prokáže jen ten, kdo provádí obchody za prokazatelně nejlepších podmínek, způsob provádění obchodů dokumentuje, předchází riziku ztrát a provádí analýzy výhodnosti obchodů. Žalobce uvádí, že neví kdo a jakým způsobem rozhodoval o nákupu cenných papírů od jeho portfolia ani jaké analýzy před nákupem ani během držení předmětných dluhopisů žalovaná provedla ani jakou o tomto vede evidenci a pro posouzení tohoto žádá soud aby uložil žalované vydat dokumenty a dále pak v podání ze dne 20.10.2023 opakuje totožné jak v podání ze dne 28.7.2023, tedy znovu přistoupil k výkladu platné právní úpravy s tím, že v obecné rovině uvádí, že osoba, která rozhodla o nákupu předmětných dluhopisů a jejich ponechání v portfoliu nesplňovala požadavky § 14b zákona o podnikání na kapitálovém trhu, žalovaná neprováděla před nákupem a v průběhu analýzu ekonomické výhodnosti investice a analýzu solventnosti Kaupthing bank hf, neevidovala svůj postup a pravidelně neinformovala žalobce o výsledcích analýz a dalších krocích, avšak k prokázání těchto obecných tvrzení kopírujících pouze platnou právní úpravu nenavrhuje jakékoliv konkrétní důkazy, když toto chce prokazovat výpovědi neurčité osoby či osob a znovu požaduje aby byla povinnost vydat a doložit dle ustanovení § 129 odst. 2 o.s.ř. žalované osoby, které rozhodovaly o nákupu předmětných dluhopisů a o jejich ponechání v portfoliu žalobce.
36. Žalobce tedy po pučení ve smyslu ustanovení § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, když pouze v obecné rovině napřed opsal a vyložil platnou právní úpravu a následně pouze obsah platné právní úpravy přeformuloval na žalovanou a k tomuto neoznačil žádné konkrétní důkazy prokazující jeho zcela neurčitá tvrzení. Z tohoto hlediska nemůže soud suplovat povinnost žalobce a jeho obecná tvrzení nahrazovat jakoukoliv svou vlastní úvahou a stejně tak nemůže ani tvrzení žalobce nahrazovat tvrzeními žalované.
37. V tomto kontextu si soud dovoluje uvést, že žalobce má dvě odlišné povinnosti, a to povinnost tvrzení ve smyslu ustanovení § 101 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. a povinnost důkazní ve smyslu ustanovení § 101 odst. 1 písm. b/ o.s.ř. a tyto nelze zaměňovat ani ztotožňovat do jedné. S tímto pak souvisí teorie důkazních břemen, kdy účastník musí nejprve konkrétní skutečnosti tvrdit a pro svůj úspěch ve věci pak tato svá tvrzení následně také prokázat.
38. Žalobce však i přes opakované výzvy soudu setrval na obecných definicích platné právní úpravy, která nijak nekonkretizoval a k prokázání jakéhokoliv svého, byť i obecného tvrzení neoznačil žádné konkrétní důkazy, pouze požadoval uložení ediční povinnosti postupem dle ustanovení § 129 odst. 2 os.ř. žalované.
39. Z hlediska požadavku na uložení ediční povinnosti žalované si dovoluje soud předně upozornit, že ediční povinnost ve smyslu § 129 odst. 2 o.s.ř. se vztahuje k povinnosti důkazní ve smyslu ustanovení §101 odst. 1 písm. b/ o.s.ř., nikoliv k povinnosti tvrzení ve

smyslu ustanovení §101 odst. 1 písm. a/ o.s.ř., tedy žalované by bylo lze za určitých předpokladů uložit povinnost vydat listinu k důkazu, ale není možno jí uložit, aby sama ona nahradila povinnost tvrzení na straně žalobce jak tento požadoval a tedy z tohoto důvodu byl návrh žalobce aby bylo žalované uloženo sdělit a doložit, a) které osoby rozhodovaly o nákupu předmětných dluhopisů do portfolia žalobce, b) které osoby rozhodovaly o ponechání předmětných dluhopisů v portfoliu žalobce, c) jaká byla odbornost, zejména vzdělání a zkušenosti osob, které se podílely na nákupu předmětných dluhopisů a jejich ponechání v portfoliu žalobce, d) jaké analýzy žalovaná provedla či zajistila jejich provedení třetí osobou v souvislosti a nákupem předmětných dluhopisů, e) jak často, kdy přesně, prostřednictvím jaké osoby, s jakým výsledkem žalovaná vyhodnocovala zda ponechat předmětné dluhopisy v portfoliu žalobce a f) jakým způsobem a kdy žalovaná informovala žalobce o výsledcích analýz uvedených pod body d) a e) zamítnut.

40. Dále je v tomto kontextu také třeba upozornit, že ediční povinnost ve smyslu ustanovení §129 odst. 2 o.s.ř. lze využít v případě potřeby obstatat k důkazu listinu, výslovně zde uvedeno, že „předseda senátu může uložit tomu, kdo má listinu potřebnou k důkazu, aby jí předložil...“ vzhledem k tomu, že v daném případě dochází k zásadnímu narušení rovnosti stran, kdy sám soud zajišťuje důkazy ve prospěch jednoho z účastníků řízení, ač tato povinnost postihuje dle platné právní úpravy primárně právě účastníky řízení, tak je nezbytné tento institut vykládat restriktivně, a tedy není možno tuto úpravu aplikovat na povinnost vydat neurčitý okruh listin, resp. obecně důkazů a je vždy třeba, aby bylo možno takovému požadavku vyhovět, zcela přesně určit o jakou konkrétní listinu jejíž vydání se účastník řízení domáhá se jedná, tedy je nutno tuto označit jejím názvem, datem či pod. Vzhledem k tomu o jak zásadní zásah do rovnosti účastníků řízení se v daném případě může za jistých okolností jednat, kdy takto může být účastník řízení nucen soudem vydat listinu svědčící v jeho neprospěch je třeba toto ustanovení vykládat také restriktivně z hlediska jeho dikce, neboť se zde výslovně uvádí, že lze uložit vydání listiny, tedy požadavek žalobce aby soud uložil žalované postupem dle ustanovení § 129 odst. 2 o.s.ř. sdělit osoby a doložit osoby, které rozhodovaly je zcela v rozporu s platnou právní úpravou a tomuto v žádném případě vyhovět nelze.
41. V kontextu ustanovení § 129 odst. 2 o.s.ř. si dovoluje soudu také upozornit na skutečnost, že z dikce daného ustanovení „soud může ...“ je zřejmé, že z hlediska uložení ediční povinnosti je to zda tuto povinnost uloží či nikoliv zcela na volné úvaze soudu a jsou zde rozhodné vždy konkrétní okolnosti daného případu a v žádném případě se nejedná o procesní nárok žalobce, tedy za situace, kdy žalobce neuvedl ani přes opakované poučení ve smyslu ustanovení § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. žádné konkrétní tvrzení ohledně konkrétního jednání žalované, kterým tato porušila konkrétní smluvní či zákonnou povinnost a ani nijak nespécifikoval příčinnou souvislost mezi porušením dané povinnosti na straně žalované a vznikem škody na jeho straně, ale setrval pouze na tvrzeních v obecné rovině opisujících platnou právní úpravu a požadoval přenesení břemene tvrzení na žalovanou, nebylo možno návrhu žalobce vyhovět, neboť ukládat jakoukoliv ediční povinnost žalované bylo zcela nadbytečné, neboť povinnost tvrzení je povinností primární a až na tuto navazuje povinnost důkazy spočívající v povinnosti prokázat svá tvrzení pro úspěch ve věci, tedy za stavu kdy zde absentovala tvrzení ze strany žalobce nebylo již k čemu vésti dokazování a současně okruh potenciálních důkazů jejichž vydání by mělo být žalované uloženo byl zcela neurčitý.
42. Vzhledem k výše uvedenému tedy bylo již zcela nadbytečné se zabývat konkrétní výší majetkové újmy na straně žalobce, a tedy jak bylo uvedeno výše z důvodu ekonomiky řízení

tuto otázku již soud za současného stavu řízení neřešil, neboť tato by byla z hlediska výsledku řízení důležitá pouze za předpokladu, že by žalobce unesl břemeno důkazní a břemeno tvrzení k otázce určení konkrétní povinnosti a konkrétního jednání či opomenutí na straně žalované a příčinné souvislosti mezi porušením konkrétní povinnosti na straně žalované a vznikem majetkové újmy na straně žalobce, což se nestalo.

43. Z výše uvedených důvodů, tedy nebylo možno rozhodnout jinak, než žalobu jako takovou zamítnout z důvodu, že žalobce neunesl břemeno tvrzení a potažmo i břemeno důkazní.
44. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou dány ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch právo na náhradu nákladů řízení proti účastníkovi, který úspěch neměl. Sazba odměny za jeden úkon činí částku 22 860 Kč, po zákonném snížení o 20% při zastupování dvou účastníků činí 18 288 Kč za jeden úkon.
45. Náklady řízení žalované jsou tvořeny odměnou za řízení před soudem I. stupně do vydání rozsudku ze dne 21. 5. 2020, č.j. 7 Cm 74/2018-259 ve výši 303 816,50 Kč, a to za (viz rozsudek VS v Praze ze dne 24. 6. 2021, č.j. 12 Cmo 261/2020-343 za 13 úkonů právní pomoci po 18 288 Kč (příprava a převzetí, sepis vyjádření k žalobě ze dne 30. 1. 2019, vyjádření ze dne 1. 4. 2019, 19. 6. 2019, 18.2.2020 a 28. 2. 2020, účast na jednání před soudem I. stupně ve dnech 16., 4. 2019, 9. 7. 2019 přesahující dvě hodiny, 5. 11. 2019, 21. 1. 2020, 25. 2. 2020 a 19. 5. 2020) podle § 11 odst. 1, 2 vyhl. č. 177/96 Sb., odměna ve výši ½ sazby za účast při jednání, při kterém došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí (§ 11 odst. 2 písm. f/ cit. vyhl.), snížená o 20%, tj. částka 9 144 Kč. Dále žalované náleží 14 režijních paušálů k úkonům výše popsaným po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/96 Sb. Za odvolací řízení proti rozsudku výše uvedenému žalované náleží odměna ve výši 63 602,40 Kč složená z odměny za 1 úkon po 17 264 Kč (vyjádření k odvolání proti meritornímu rozhodnutí) a odměna za 2 úkony po 17 200 Kč (vyjádření k doplnění odvolání a účast při jednání před odvolacím soudem dne 24. 6. 2021. Dále žalované náleží odměna za 3 režijní paušály po 300 Kč a k tomu ještě 21% DPH. Za řízení před dovolacím soudem žalované náleží odměna za 1 úkon ve výši 21 580 Kč za sepis vyjádření k dovolání a odměna za jeden režijní paušál po 300 Kč podle vyhl. č. 177/96 Sb., což spolu s DPH činí 26 474,80 Kč. Za „druhé řízení u odvolacího soudu“ žalované náleží odměna za dva úkony po 21 580 Kč (vyjádření ze dne 11. 7. a 7. 11. 2022) podle vyhl. č. 177 96 Sb. a 2x režijní paušál po 300 Kč za úkony výše uvedené, tedy spolu s DPH celkem částka 52 949,60 Kč. Za následné řízení před soudem I. stupně žalované náleží odměna ve výši 21 580 Kč, podle vyhl. č. 177/96 Sb., a to za 9 úkonů (účast na jednání dne 9. 3. 2023, vyjádření ze dne 26. 4. 2023, účast na jednání dne 27. 4. 2023, 13. 6. 2023, vyjádření žalované ze dne 28. 6. 2023, účast na jednání dne 5. 10. 2023, vyjádření ze dne 9. 11. 2023, účast na jednání dne 5. 10. 2023 a dále odměna ve výši ½ sazby, tj. částka 10 790 Kč za 1 úkon - účast při vyhlášení rozsudku dne 23. 11. 2023. Dále byl žalované přiznáno i právo na 10x režijní paušál po 300 Kč za úkony výše uvedené. Celkem tak náklady za tuto část řízení činí 251 692,10 Kč. Celkem tak náklady řízení žalované činí částku 698 535,40 Kč. Splatnost nákladů byla stanovena v obecné třídní pariční lhůtě (§ 160 odst. 1 o.s.ř.) a na zákonné místo platební, tj. k rukám advokátovým (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat do patnácti dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení odvolání dvojmo; odvolání se podává k Městskému soudu v Praze a rozhodoval by o něm Vrchní soud v Praze jako soud odvolací.

V odvolání však **nelze** uvádět nové skutečnosti a důkazy, které nebyly označeny před soudem I. stupně, ledaže jsou splněny podmínky uvedené v ust. § 205a o.s.ř.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat u příslušného soudu návrh na jeho výkon rozhodnutí podle části šesté o.s.ř. nebo návrh na nařízení soudní exekuce podle zák. č. 120/2001 Sb., jímž se vydává exekuční řád.

Praha 23. listopadu 2023

JUDr. Daniel Št'astný v.r.
soudce